

Лора Джо Роуланд
ШИНДЖУ

爱
死

**This translation published by arrangement with Random House,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.**

**Laura Joh Rowland
Shin-ju**

© Людмила Левкова, превод, 2000, 2011 г.

© Художник, Орлин Атанасов, 2011 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-111-3

Крале на криминалния роман

Лора Джо Роуланд ШИНДЖУ

Превод от английски
Людмила Левкова

ÏÐÎËÎÃ

Конникът застина наред тясната пътека, водеща към брега на река Сумида, и се послуша в нощта. Стъпки ли му се счуха нейде в тъмния лес наоколо? Дебнеше ли го някой? Спотаен страх разтуптя сърцето му.

Долавяха се единствено шумът от мразовития вятър, люлеещ голите зимни клони, и неспокойното пръхтене на кобилата под него. Високо над хоризонта последната пълна луна на Старата година обсипваше пътеката и леса с ледено сребристо сияние. Той се взря в сенките, но не видя никого.

После се усмихна мрачно – гузната съвест и въображението го бяха подвели. Дори през деня движението в северните покрайнини на Едо бе оскъдно. Сега, малко след полунощ, тук нямаше жива душа.

Точно както бе предвидил.

Той пришпори кобилата през гъсталака. Клоните закачаха наметалото му и дългия обемист вързоп, метнат върху седлото зад него. Непривикнала на допълнителния товар, кобилата се запъна с тихо цвилене. Той се опита да я успокои, но тя отказа да продължи и започна да бие с копита. Вързопът се заклати застрашително. Конникът се пресегна рязко назад, за да го задържи, и се вледени от ужас. Ами ако падне? Колкото и да бе силен, никога нямаше да успее да го качи отново – не и тук. А и не можеше да го носи на гръб до реката. Пеша отиваше около час – а с товар, по-дълъг и по-тежък от самия него, бе просто немислимо. Опиташе ли се

да го влачи, щеше да прокъса сламените татами, с които го бе овързал, и всичко щеше да се провали.

Кобилата за последен път заби копито в земята и после кротко продължи нататък по пътеката. Вързопът се закрепил. Страхът премина. От студа очите на конника се насълзиха, а лицето му се вдърви. Въпреки ръкавиците ръцете му, стиснали юздите, бяха премръзнали и не ги усещаше. Крепеше го единствено мисълта, че всяка мъчителна стъпка го приближава към края на мисията.

Гората оредя и пътеката се спусна по стръмен склон към реката. Той долови мириса на водата и лекия плисък при брега. Слезе от коня, върза юздите му за едно дърво и свърна встрани от пътеката.

Лодката бе на същото място, където я бе оставил предишния ден, скрита сред ниските клони на огромен бор. Издърпа я на пътеката до коня бавно и внимателно, да не би камъчетата по брега да повредят плоското ѝ дървено дъно. После развърза въжетата, които придържаха вързопя към гърба на животното. Когато и последният възел поддаде, товарът тупна шумно в лодката. Той я забута надолу обратно към водата. И макар че разстоянието не беше повече от четирийсет стъпки, придвижването никак не бе леко. Скоро се задъха. Накрая, след един последен тласък лодката се плъзна по водата с тих плясък. Той нагази в ледената вода и продължи да я дърпа, докато стигна дълбокото, където тръстиките не пречеха на движението. Тогава се качи. Лодката се заклати застрашително под тежестта му. Страничните ѝ стени едва се подаваха над водата заради двойния товар. За миг се ужаси, че ще се преобърне, но после лодката изведнъж се уравни. Той въздъхна с облекчение, взе греблото, застана на кърмата и започна да гребе в южна посока към града.

Реката пред него се точеше като безкрайна ивица лъскава черна коприна, нашарена тук-там с лунна светлина. Плясъкът на греблото ритмично накъсваше воя на пронизващия вятър. На отсамния бряг по хълмовете примигваха огнени точкици – фенери и факли, осветяващи парковете на Йошивара и гра-

дините около храма Асакуса. На далечния бряг мочурливи-
ят Хонджо тънеше в мрак. Нямахте ги увеселителните лод-
ки, които оживяваха пейзажа през лятото.

Тази вечер реката сякаш бе само негова, а пустотата и
призрачната нощ го изпълваха с наслада. Но скоро ръцете
му се умориха. Едва си поемаше дъх. Целият плувна в пот.
Дрехите му бяха мокри и не можеха да го предпазят от про-
низващия вятър. Копнееше да отпусне веслата – нека тече-
нието на реката го отнесе към морския залив. Но трябваше
да бърза, да продължи, защото до зазоряване оставаха само
няколко часа, а за мисията му бе нужно прикритието на нощ-
ния мрак. Ех, да можеше да извърши този преход по суша,
на кон! Но многобройните охранявани порти на Едо се зат-
варяха преди полунощ и единственият възможен път оста-
ваше реката.

Не след дълго въздъхна с безкрайно облекчение – пред
него започнаха да се различават познатите картини от града.
Най-напред видя павилионите на *даймио*, могъщи владете-
ли от провинцията, притежаващи обширни земи по горното
течение на реката, а също и собственици на по-голямата част
от територията на Япония. После зърна и варосаните стени
на градските оризови складове. От двете му страни се заре-
диха многобройните кейове и завързаните за тях лодки,
потънали в мръсотия и тежък мирис на риба. Лъхна го воня-
та от отпадъците, които всеки ден се изхвърляха в реката.
Най-подир над главата му се изви арката на моста Рьогоку.
Колоните и подпорите на дървената конструкция рисуваха
сложна плетеница на фона на нощното небе.

Изтощен, спря в края на отдалечен пристан надолу по
течението. Беше подминал моста, но все още го различава-
ше в тъмното. Остави греблото и върза лодката за една от
дървените колони на кея. Страхът отново го връхлетя, този
път по-силно. Едо се простираше оттатък бледите фасади на
складовете и му се струваше, че онези един милион души,
които живеяха там, не спяха, а го наблюдаваха. Той потисна
паниката си и клекна пред вързопа. Внимателно разви
престегнатите рогозки. Хвърли бърз поглед към небето –

луната отдавна бе залязла и хоризонтът на изток розовееше от зората. На отсрещния бряг вече ясно се очертаваше силуетът на пристанището при складовете за дървен материал във Фукагава.

Обузда порива си да дръпне нервно последната рогозка, вместо да я разгъне внимателно.

Двете тела, свързани с въжета през китките и глезените, лежах с лице едно към друго, а главите им бяха положени така, че страните им се опираха. Мъжът бе облечен в късо кимono и памучни панталони – сигурен белег, че няма благородно потекло. Ниско подстриганите му коси ограждаха грубоватото примитивно лице. Подпухналите очи и чувствените устни говореха за разгулен живот, за похот и алчност. Той заслужаваше смъртта си! И колко лесно успя да го подмами към гибел с обещания за богатства! Но жената...

Нейното невинно девиче лице светеше с прозирна белота под тънкия слой грим от оризово брашно. Изрисуваните с изящни тъмни линии обръснати вежди заслоняваха дългите ресници на притворените клепачи. Устните ѝ бяха леко раздалечени и разкриваха два безупречни предни зъба. Потъмнени с туш според модата за дами от знатен произход, те проблясваха като черни перли. Дълги гарванови коси се спускаха почти до нозете ѝ, а крехкото ѝ тяло бе обгърнато от фино копринено кимono.

С въздишка си повтори наум, че нейната смърт бе не толкова необходима от тази на мъжа. Но при вида на красотата ѝ мъчителна болка прониза сърцето му...

Стресна се от рязко потракване. Приближаваше ли някой? Ето пак – отчетливо потракване: две дълги, последвани от едно късо. Той си отдъхна. Някъде там часовой от нощната стража биеше дървеното си клепало, за да извести часа.

Извади изпод наметалото си малка лакирана кутийка и я мушна в пояса на жената. После подхвана двете тела и ги повдигна. Те се претърколиха през борда на лодката и водата ги погълна с приглушен плясък. Преди да успеят да потънат, той хвана края на въжето, с което бяха овързани китките им, омота го около дървената колона и го втъкна в

една пукнатина. Хвърли последен поглед към трупове, които сега се държаха точно под повърхността на водата, замрежени от разпилените коси на жената, после извърна очи към моста и поклати доволен глава. Когато ги открият – а това сигурно ще е съвсем скоро, – всички ще си помислят, че са скочили заедно от моста и течението ги е понесло надолу, докато накрая са се закачили на колоната. А писмото в непромокаемата лакирана кутийка окончателно ще затвърди това впечатление.

Огледа въжето, за да се увери, че е добре затегнато. После отвърза лодката си и пое обратно в студа по дългия път нагоре по реката.